

UCHWAŁA Nr XLV/353/2018

Rady Gminy Sońsk

z dnia 28 lutego 2018 roku

w sprawie rozpatrzenia skargi A.K. na działalność Wójta Gminy Sońsk w przedmiocie nadzoru nad kierownikiem Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Sońsku w sprawach dotyczących postępowań administracyjnych prowadzonych z wniosków skarżącego

Na podstawie art. 229 pkt 3), art. 238 § 1 i art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.), Rada Gminy Sońsk uchwala, co następuje:

§ 1

1. W wyniku rozpatrzenia skargi A.K. z dnia 9 lutego 2018 roku na działalność Wójta Gminy Sońsk w przedmiocie nadzoru nad kierownikiem Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Sońsku w sprawach dotyczących postępowań administracyjnych prowadzonych z wniosków skarżącego, uznaje się skargę za bezzasadną.
2. Zawiadomienie o sposobie rozpatrzenia skargi stanowi załącznik do uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Gminy.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy Sońsk

Tadeusz Wodzyński

**Załącznik do uchwały
Nr XLV/353/2018
Rady Gminy Sońsk
z dnia 28 lutego 2018 r.**

Zawiadomienie

o sposobie załatwienia skargi A.K. na działalność Wójta Gminy Sońsk w przedmiocie nadzoru nad kierownikiem Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Sońsku w sprawach dotyczących postępowań administracyjnych prowadzonych z wniosków skarżącego.

Uzasadnienie prawne:

- 1) art. 229 pkt 3), art. 238 § 1 i art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.);
- 2) ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. 2017 poz. 1875 ze zm.);
- 3) ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. 2017 poz. 1769 ze zm.);
- 4) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 2002 r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (Dz. U Nr 5, poz. 46).

Uzasadnienie faktyczne:

Do Rady Gminy Sońsk w dniu 9 lutego 2018 roku wpłynęła drogą elektroniczną skarga A.K. na działalność Wójta Gminy Sońsk w przedmiocie nadzoru nad kierownikiem Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Sońsku w sprawach dotyczących postępowań administracyjnych prowadzonych z wniosków skarżącego. Skarżący napisał w skardze, że składa ją „w związku z totalnym brakiem nadzoru Wójta nad sposobem wydatkowania środków przeznaczonych na pomoc społeczną”, jednakże, co jednoznacznie wynika z treści skargi, skarżący jest niezadowolony ze sposobu rozpatrywania jego wniosków o udzielenie pomocy społecznej. Wskazuje na to w szczególności, że skarżący, jednocześnie ze złożeniem skargi, tym samym pismem, złożył odwołanie od wydanej z jego wniosku decyzji odmawiającej przyznania mu zasiłku oraz, że nie jest zadowolony z kwoty zasiłku mu inną decyzją.

Po zapoznaniu się z zarzutami skargi, Komisja Rewizyjna Rady Gminy Sońsk przygotowała stanowisko Rady Gminy Sońsk w przedmiocie rozpatrzenia skargi, proponując uznanie skargi za bezzasadną.

Odnosząc się do przedstawionych zarzutów, Rada Gminy Sońsk uznaje, co następuje:

Z treści skargi oraz innych pism kierowanych przez skarżącego do Wójta Gminy Sońsk wynika, iż oczekuje on, że Wójt dokona, jak skarżący to określa, „interwencji” w indywidualne postępowania z zakresu administracji publicznej prowadzone przez kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Sońsku w jego sprawach, pod pozorem „nadzoru Wójta nad sposobem wydatkowania środków przeznaczonych na pomoc społeczną”.

W treści skargi, będącej jednocześnie odwołaniem od decyzji wydanej przez kierownika

Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Sońsku w sprawie z wniosku skarżącego, stawia on zarzuty dotyczące tej decyzji. Oczywiście właściwym do rozpatrzenia odwołania jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ciechanowie, jednakże z uwagi na powołanie się przez skarżącego na udzielone na wspólnym posiedzeniu komisji stałych Rady Gminy Sońsk dnia 29 stycznia 2018 roku przez „prawnika Gminy Sońsk” wyjaśnienia prawne dla potrzeb Rady Gminy Sońsk, wskazania wymaga, że było ono nieuprawnione, a twierdzenia skarżącego w tym zakresie są nieprawdziwe. Wyjaśnienia udzielone przez prawnika dla potrzeb Rady Gminy Sońsk dotyczyły zagadnienia związania organu prowadzącego indywidualne postępowanie z zakresu administracji publicznej orzeczeniami sądów wydanymi w sprawach nie dotyczących tego organu i nie miały żadnego związku z wydanymi przez kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Sońsku decyzjami administracyjnymi. W ramach tych wyjaśnień, w żadnym momencie nie została wyrażona opinia, że przywoływanie w decyzji administracyjnej wyroków sądów wydanych w innych sprawach jest niedopuszczalne, a twierdzenie skarżącego w tym zakresie jest oczywistą nadinterpretacją, nie mającą nic wspólnego z treścią wypowiedzi.

Zgodnie z przepisem art. 110 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, wójt (burmistrz, prezydent miasta) udziela kierownikowi ośrodka pomocy społecznej upoważnienia do wydawania decyzji administracyjnych w indywidualnych sprawach z zakresu pomocy społecznej należących do właściwości gminy. Cytowany przepis przesądza, że udzielenie upoważnienia jest obowiązkowe. Upoważnienie z art. 110 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, ma charakter obligatoryjny i nie tyle można, co obowiązkowo trzeba go udzielić. Oznacza to, że ustawodawca w istocie pozbawił wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) upoważnienia do wydawania decyzji w indywidualnych sprawach z zakresu pomocy społecznej należących do właściwości gminy. [...] (por. M. Szewczyk, Udzielanie upoważnień do wydawania decyzji z zakresu pomocy społecznej (interpretacja art. 110 ust. 7 i 8 ustawy o pomocy społecznej z 2004 r., CASUS 2004/4/6 – artykuł).

W wyroku z dnia z dnia 4 lipca 2017 roku, sygn. akt I OSK 1127/16, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że „Z obowiązkowym zleceniem kompetencji orzeczniczych mamy do czynienia w art. 110 ust. 7 ups, który stanowi m.in., że wójt (prezydent miasta) udziela kierownikowi ośrodka pomocy społecznej upoważnienia do wydawania decyzji administracyjnych z zakresu pomocy społecznej w sprawach należących do właściwości gminy. Analiza tego przepisu prowadzi do wniosku, że w tym przypadku wójt nie podejmuje oceny co do dekoncentracji swoich kompetencji, lecz stosownie do brzmienia tej normy, która nakazuje dekoncentrację, upoważnia kierownika ośrodka pomocy społecznej do wydawania decyzji w indywidualnych sprawach z zakresu pomocy społecznej. Z powyższego wynika, że wójt nie jest organem właściwym do prowadzenia postępowania w przedmiocie udzielenia ewentualnej pomocy w tym przedmiocie. Na zasadzie art. 110 ust. 1 ups obowiązek ten realizuje właściwy ośrodek pomocy społecznej, a sprawę rozstrzyga, wydając decyzję administracyjną kierownik ośrodka pomocy społecznej, działający z upoważnienia odpowiednio wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. Kategoryczna wypowiedź ustawodawcy nie pozostawia tutaj wątpliwości: wójt jest obowiązany do wykonania tej delegacji i udzielenia stosownego upoważnienia. Wydanie decyzji z tego zakresu przez wójta stanowiłoby naruszenie przepisów o jego właściwości (wyrok NSA z 20 grudnia 2007 r., I OSK 262/07, Lex 500668, aprobowany przez Cz. Martysza w: red. B. Dolnicki, Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, Wolters Kluwer 2016, uw. 2 do art. 39).”.

Treść cytowanego i zinterpretowanego zarówno przez orzecznictwo jak i literaturę, przepisu art. 110 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, przesądza, że Wójt Gminy nie prowadzi

postępowania z zakresu pomocy społecznej. Dodatkowo należy wskazać, że Wójt nie ma nie tylko ustawowego obowiązku, ale nie ma prawa, wyjaśniać kwestii związanych z prowadzonymi przez kierownika GOPS postępowaniami w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej. Nie ma też, gdyż nie może mieć, żadnej wiedzy w tym zakresie. Pogląd skarżącego w tej sprawie pozostaje w rażącej sprzeczności zarówno z treścią przepisów prawa, jak i poglądami orzecznictwa sądów administracyjnych i literatury. Nadzór Wójta nad GOPS nie może polegać na ingerencji w prowadzone postępowania i decydowanie za GOPS kto i kiedy powinien otrzymać wsparcie ze środków pomocy społecznej.

Z tych powodów skargę należało uznać za bezzasadną.

Pouczenie: zgodnie z przepisem art. 239 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadomienia skarżącego.